

Co je korejské na indicko-pacifické strategii Jižní Koreje?

Ni [nationalinterest.org/feature/what's-korean-about-south-korea-s-indo-pacific-strategy-206091](https://nationalinterest.org/feature/what-s-korean-about-south-korea-s-indo-pacific-strategy-206091)

10. ledna 2023

Dokonce i název je stejný. Jihokorejská vláda po měsících očekávání odhalila svou odpověď na indicko-pacifickou strategii Washingtonu. Říká se tomu *korejská* indo-pacifická strategie.

Prezident Yoon Suk-yeol to oznámil 11. listopadu na summitu Sdružení národů jihovýchodní Asie (ASEAN), který se konal v Phnom Penhu v Kambodži, během týdne intenzivní diplomacie tam a později na okraj zasedání G-20. na Bali, Indonésie.

Jde o významný vývoj, protože Jižní Korea byla jedním z mála regionálních partnerů, kteří dosud přijali jazyk „Indopacifiku“, což je hlavní americký rámec pro region od Trumpovy administrativy. Yoon od svého nástupu do úřadu v květnu 2022 slíbil, že rozšíří alianci mezi USA a Korejskou republikou (ROK); jako pilíř tohoto projektu bylo chápáno propojení americké indicko-pacifické strategie.

Yoonovy tvrdé řeči o Číně se také zdály dobře sladěny s konkurencí Washingtonu proti Číně prostřednictvím indicko-pacifické politiky.

Soulská indicko-pacifická strategie odráží strategii Washingtonu – nebo ji napodobuje. Korejská politika přejímá přesně jazyk americké verze: zaměřuje se na „svobodu“ a „mezinárodní řád založený na univerzálních hodnotách“. Yoon vyzval k „budování svobodného, mírového a prosperujícího indicko-pacifického regionu

prostřednictvím spolupráce s velkými zeměmi včetně ASEAN“. Formulace se nápadně podobá řádu založenému na pravidlech, který si Washington představuje ve „svobodném a otevřeném“ a „prosperujícím“ regionu.

Možná by podobnost s americkou indicko-pacifickou strategií měla být malým překvapením poté, co zprávy, že návrh práce na této politice provedli pouze dva úředníci ministerstva zahraničí.

Není intuitivní, že by Jižní Korea a Spojené státy měly stejné vize pro region. Jižní Korea má širokou škálu vazeb v celé Asii; ty staví východoasijskou zemi do jiné pozice než Spojené státy. Od sponzorování a provádění masivních infrastrukturních projektů v Kambodži a Vietnamu až po hostování zemědělských a továrních dělníků z jižní a jihovýchodní Asie se v posledních dvou desetiletích Jižní Korea stala pevně spojená s regionem. A to bez zahrnutí prolínání čínské a korejské ekonomiky.

Asie vypadá jinak než v Soulu než ve Washingtonu. To neznamenaá naznačit problém ve vztazích mezi USA a ROK, ale pouze uzнат realitu, která by stěží měla být překvapivá.

Ohlasy v zahraničí a v Jižní Koreji naznačují, že politika naznačuje posun v postoji vůči Číně. Yoonovo prohlášení, že „ASEAN je nejdůležitějším partnerem pro spolupráci v rámci korejské indicko-pacifické strategie“, naznačuje odsun Číny na okrajové místo. Ve výzvě k nařízení založenému na pravidlech Yoon oznámil, že v regionu nelze přijmout sílu. Zdá se, že tato formulace naznačuje, že Jižní Korea by odrazovala čínskou agresí v Tchajwanském průlivu a v Jihočínském moři nebo by se jí jinak postavila.

Tento postoj znamená posun, protože bezpečnostní pozornost Jižní Koreje se soustředila na odstrašení Pchjongjangu. Co však Yoonova slova znamenají v praxi, nebylo objasněno. Oznámení skutečně nepřišlo s žádným prohlášením o tom, jak by se Jižní Korea mohla posílit vůči Číně.

Korejská indicko-pacifická strategie nemusí být známkou toho, že by se Jižní Korea v otázce Číny obracela nebo přikláněla ke Spojeným státům. Tento závěr by mohl představovat falešnou dichotomii.

Stejně jako mnoho amerických přátel v Asii se Jižní Korea ocitá stlačena v rivalitě mezi USA a Čínou. Za předchozích administrativ ROK byla spolupráce mezi USA a ROK silná, ale Soul se držel stranou regionální strategie Spojených států kvůli své ekonomické závislosti na Číně. Jak poznamenal analytik Seungjoo Lee, „Jižní Korea by mohla maximalizovat své národní zájmy rozšířením ekonomických vztahů s Čínou a zároveň upevnit své tradiční bezpečnostní spojení se Spojenými státy.

Ekonomické zapletení Jižní Koreje s Čínou je také částečně produktem korejsko-americké spolupráce. V posledních třech desetiletích byly jihokorejské firmy klíčové při získávání součástek a pracovních sil z Číny, aby daly dohromady zboží s korejskou značkou pro americkou spotřebu. Nikdy to nebyla volba „Čína nebo Spojené státy“.

Nyní, když Spojené státy podnikají kroky k oddělení od Číny, zůstává jihokorejská ekonomika vázána na Čínu prostřednictvím dodavatelských řetězců a stále více jako exportní trh. Výsledkem je zvýšení zranitelnosti ekonomiky tohoto amerického spojence vůči Číně.

Yoonova vláda mohla signalizovat tuto zranitelnost Spojeným státům prostřednictvím jemnější politiky v Asii nebo Indo-Pacifiku. Namísto toho ohlášená politika budí dojem, že šlo jen o Spojené státy a ne o Asii. Dalším důkazem tohoto dojmu je, že odpovědnost za vypracování korejské indicko-pacifické strategie spočívala na Úřadu pro severoamerické záležitosti ministerstva zahraničí.

Prohlášení o závazku vůči Spojeným státům ohledně Číny může mít pouze povrchní význam – závazek Jižní Koreje byl konstantní. Spojené státy možná potřebují víc partnera, který sdílí své vlastní

potíže, spíše než aby je přeléal. Bezpečnost v Asii se stala složitější, protože ekonomické a geopolitické záležitosti se prolínají. V tomto prostředí by Washington mohl využít regionální spojence, kteří jsou připraveni řešit jejich výzvy. Vědět přesně, kde leží zdroje zranitelnosti a najít způsoby, jak o nich diskutovat, by mohlo pomoci. Lichotky, které přicházejí s mimikou, se zdají vypočítavé a neužitečné.

Erik Mobrand je předsedou Korea Policy Chair a vedoucím politologem v neziskové, nestranické korporaci RAND Corporation. Je autorem knihy Top-Down Democracy in South Korea (University of Washington Press, 2019).

Obrázek: Shutterstock.